

LEGYETEK SZENTEK!

A Karizmatikus Megújulás papi lelkigyakorlata, Róma, 1984. okt. 5–9.

Tom Forrest atya 1984. okt. 5-én a VI. Pál Kihallgatási Csarnokban Martin Luther King világszerte ismert mondását vette alapul üdvözlő beszédében: „Álmodtam, hogy ezer meg ezer pap jön össze a világ minden tájáról” . . . S valóban a földkerekség több mint 100 országból jöttek össze, hogy egy világtávlatokban gondolkodó papi lelkigyakorlaton vegyenek részt. Mottója: Legyetek szentek!, már kifejezte, mire megy a tét.

A világ minden tájáról összesereglett 6000 résztvevő között (soraikban több mint száz püspök!) a 73 osztrák pap szerény kis csoportot alkotott. Ennek ellenére ezek a napok mindazoknak, akik jelenlehettek, felejthetetlenül mély lelki élményt jelentettek. A Nemzetközi Karizmatikus Mozgalom küldte szét a meghívókat, a kifogástalan rendezés is az ő érdeme. Az előadók, szónokok szintén különböző világrészekről jöttek. Többek között Suenens belga, Gantin afrikai kardinális, A. Uriber Jaramillo püspök Kolumbiából, Valerian D'Souza Indiából, Pater E. Tardiff Kanadából, Pater M. Scanlan az Egyesült Államokból és Teréz anya Kalkuttából. Az elmélkedések, prédikációk szívünket, bensőnket indították meg. De nemcsak beszédek hangzottak el, maradt idő a személyes imára: Krisztus az Oltáriszentségben – Bernini baldachinja alatt, Péter-oltárán – naponta tartott fogadóórát. Ezekre használták ki ezt a lehetőséget, hogy csendes imádságban időzzenek Vele, vagy közvetlen párbeszédbe elegyedjenek avval, aki létünk, küldetésünk alapja. Az elmélkedések közötti szünetekben pedig a papok kölcsönösen segítették egymást a kiengesztelődés szentségével, testvéri búzdítással.

A központban tehát nem teológiai eszme-futtatások álltak, s az sem, hogy rátaláljunk papi önazonosságunkra. A súlypont a papi küldetés titkának teljesebb átélésére helyeződött. Jól jellemzi ezt Teréz anya buzdítása. Egyszerű, alázattól sugallt szavai nemcsak a papok fülébe és értelmébe hatoltak be: szívüket érintették meg. Az enyémet is! Ezekkel a kegyelmekben oly gazdag napokkal emlékezetemben mindig összekapcsolódik Teréz anya könyörgő szavú felhívása: „Segítsetek minket az imában, segítsetek, hogy higgyünk, segítsetek, hogy szeressünk! Segítsetek, hogy Jézusnak szolgáljunk a szegényekben és a haldoklóknak! Adjátok nekünk Jézust! Az emberek, anélkül hogy tudnák, Istent éhezik. Őt hirdessétek, Őt adjátok nekünk! Töltsétek be a szentség, a tiszta élet utáni vágyunkat! Adjátok nekünk Isten megbocsátását, irgalmát, szeretetét és gyengédségét! Legyetek papok minden porcikátokban: Olyan sokat kaptatok Istentől! Övéi vagytok a nap 24 órájában. Egyedül ti adhatjátok nekünk Jézust. . . Papok, ne szociális dolgozók legyetek! Jézusra van szükségünk. Tanítsatok minket imádkozni! Tanítsatok meg, hogy szentek legyünk, tanítsatok meg, hogy tiszta szívből szeressük az embereket és így is szolgál-

junk nekik. Segítetek, hogy imádjuk Jézust! Mi imádkozunk értetek, hogy mindezt megtegyétek. Micsoda érték az ember, micsoda szent hivatás rejlik a szívében. Tegyetek meg mindent, hogy ez az Isten-kép valósággá éri ben-nünk. Tegyetek meg mindent, hogy az emberen keresztül érezhető legyen Isten gyöngédsége."

Igen mély benyomást gyakorolt rám a találkozás is Kléner László Brazília Bahia tartományában működő magyar misszionáriussal. A lelki gyakorlaton ismerkedtünk össze. Meghatott lelkesedése híveiért, Krisztusért. Micsoda meggyőződés áradt szavaiból, amikor munkájáról beszélt: 70 kisebb-nagyobb kápolnát lát el, 200 hittanos csoportja van s ezekben hatvan-hetven gyerek. S mennyire hívott, menjek én is oda misszionáriusnak.

A lelki gyakorlat óta tudom azt is milyen nagy egy ilyen 6000-es tömeg. Bár nyolcas sorokban vonultunk be a Szent Péter bazilikába, a menet mégis egy kilométernél hosszabbra nyúlt.

Az utolsó nap a Szentatya koncelebrált evvel a „világegyházzal“, amely Péter utóda körül gyűlt össze. A pápa rávilágított a papi hivatás jelentőségére. Beszédének témája: Isten mindegyiketeket szeret. A pap értékét domborította ki, amikor hangsúlyozta: „A mai világnak szüksége van papokra, főként szent-életűekre!“ A papszentelési liturgiából idézte: „Mindenható Isten, újíts meg bennük a Szentleket! Add, hogy álhatatosak maradjanak papi méltóságukhoz, amelyet kezedből kaptak. Legyen életük biztatás és útmutatás mindenki számára.“ Majd intett bennünket: „Szentségre szóló különleges hivatástok program, hogy készségesen engedelmeskedjete a Szentléleknek. Ha feleltek fel-szólítására, megvalósítja, hogy fokozatosan azonosuljatok Krisztussal: eszmény-képével, tanításával, személyével. Ő az isteni üdvtörténet munkatársainak méltóságára emel titeket. – A pap nem feledheti: gyakorolnia kell szerepét a lelkek megkülönböztetésében, a lelkivezetésben és a nevelésben. Így felel meg a kötelező tanítás, szentségi gyógyítás és az egyházi vezetési feladatának, amely annyiban sajátja, amennyiben Krisztus, a Főpap hármas hatalmával fölruházta. Ma, sokkal inkább mint valaha, a papnak minden egyes hívőt a hitre kell nevelnie; ebben a munkájában mindenféle „eltömege-sítés“ veszélyét kerülnie kell... Meggyőződve, hogy hivatástok nélkülözhetetlen szolgálat az embereknek, törekedjete megérteni és szeretni a mai embert, főleg azáltal, hogy közvetítitek számára a bizonyosságot: Isten szereti őt...“

A Szentatya jelenléte azokat is megnyugtatta, akik félték, hogy csak „messzi-ről int majd papjainak“; megerősítette a három nap mély élményét. Számomra, s bizonyára a legtöbb résztvevő pap számára az volt a legjelentősebb tapasztalat és összbenyomás, hogy mennyien kötelezték el magukat Jézus szolgálatára, és hogy érdemes az egész életet Jézus rendelkezésére bocsátani.

Hubert Luxbacher, plébános